Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

22 päivänä joulukuuta 2017*

Ennakkoratkaisupyyntö – Kiireellinen ennakkoratkaisumenettely – Poliisiyhteistyö ja oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa – Eurooppalainen pidätysmääräys – Puitepäätös 2002/584/YOS – Jäsenvaltioiden väliset luovuttamismenettelyt – Täytäntöönpanon edellytykset – Harkinnanvaraiset kieltäytymisperusteet – 4 a artiklan 1 kohta, joka on lisätty puitepäätöksellä 2009/299/YOS – Vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen täytäntöönpanoa varten annettu eurooppalainen pidätysmääräys – Käsite ”päätökseen johtanut oikeudenkäynti” – Ulottuvuus – Henkilö, joka on hänen läsnä ollessaan käydyssä menettelyssä tuomittu lainvoimaisesti vapausrangaistukseen – Rangaistus, jonka täytäntöönpanoa on myöhemmin lykätty osittain ja tietyin ehdoin – Myöhempi menettely, joka johti lykkäyksen kumoamiseen ehtojen noudattamatta jättämisen vuoksi – Kumoamismenettely käyty ilman asianomaisen läsnäoloa

Asiassa C-571/17 PPU,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Rechtbank Amsterdam (Amsterdamin alioikeus, Alankomaat) on esittänyt 28.9.2017 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen samana päivänä, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa, joka koskee sellaisen eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa, jonka kohteena on

Samet Ardic,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger ja F. Biltgen (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Bobek,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 22.11.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Openbaar Ministerie, asiamiehinään K. van der Schaft ja U. E. A. Weitzel,

– Samet Ardic, edustajinaan T. O. M. Dieben, L. J. Woltring ja J. W. Ebbink, advocaten,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään J. Langer ja M. K. Bulterman,

– Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja M. Hellmann,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

– Irlanti, asiamiehenään G. Hodge, avustajanaan G. Mullan, BL,

– Euroopan komissio, asiamiehinään R. Troosters ja S. Grünheid,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.12.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS (EYVL 2002, L 190, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 26.2.2009 tehdyllä neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS (EUVL 2009, L 81, s. 24) (jäljempänä puitepäätös 2002/584), 4 a artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, joka koskee sellaisen eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa Alankomaissa, jonka Staatsanwaltschaft Stuttgart (Stuttgartin virallinen syyttäjä, Saksa) on antanut Samet Ardicista kahden vapausrangaistuksen Saksassa täytäntöön panemista varten.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Kansainvälinen oikeus

3 Ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin”, määrätään seuraavaa:

”1. Jokaisella on oikeus kohtuullisen ajan kuluessa oikeudenmukaiseen ja julkiseen oikeudenkäyntiin laillisesti perustetussa riippumattomassa ja puolueettomassa tuomioistuimessa silloin, kun päätetään hänen oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan tai häntä vastaan nostetusta rikossyytteestä. – –

2. Jokaista rikoksesta syytettyä on pidettävä syyttömänä, kunnes hänen syyllisyytensä on laillisesti näytetty toteen.

3. Jokaisella rikoksesta syytetyllä on seuraavat vähimmäisoikeudet:

a) oikeus saada viipymättä yksityiskohtainen tieto häneen kohdistettujen syytteiden sisällöstä ja perusteista hänen ymmärtämällään kielellä;

b) oikeus saada riittävästi aikaa ja edellytykset valmistella puolustustaan;

c) oikeus puolustautua henkilökohtaisesti tai itse valitsemansa oikeudenkäyntiavustajan välityksellä, ja jos hän ei pysty itse maksamaan saamastaan oikeusavusta, hänen on saatava se korvauksetta oikeudenmukaisuuden niin vaatiessa;

d) oikeus kuulustella tai kuulusteluttaa todistajia, jotka kutsutaan todistamaan häntä vastaan, ja saada hänen puolestaan esiintyvät todistajat kutsutuiksi ja kuulustelluiksi samoissa olosuhteissa kuin häntä vastaan todistamaan kutsutut todistajat;

e) oikeus saada maksutta tulkin apua, jos hän ei ymmärrä tai puhu tuomioistuimessa käytettyä kieltä.”

Unionin oikeus

Perusoikeuskirja

4 Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 47 ja 48 artikla sisältyvät sen VI osastoon, jonka otsikko on ”Lainkäyttö”.

5 Perusoikeuskirjan 47 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin ja puolueettomaan tuomioistuimeen”, määrätään seuraavaa:

”Jokaisella, jonka unionin oikeudessa taattuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava tässä artiklassa määrättyjen edellytysten mukaisesti käytettävissään tehokkaat oikeussuojakeinot tuomioistuimessa.

Jokaisella on oikeus kohtuullisen ajan kuluessa oikeudenmukaiseen ja julkiseen oikeudenkäyntiin riippumattomassa ja puolueettomassa tuomioistuimessa, joka on etukäteen laillisesti perustettu. Jokaisella on oltava mahdollisuus saada neuvoja ja antaa toisen henkilön puolustaa ja edustaa itseään.

– –”

6 Perusoikeuskirjan selityksissä (EUVL 2007, C 303, s. 17) todetaan 47 artiklan toisen kohdan osalta, että tämä säännös vastaa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaletta.

7 Perusoikeuskirjan 48 artiklassa, jonka otsikko on ”Syyttömyysolettama ja oikeus puolustukseen”, määrätään seuraavaa:

”1. Jokaista syytettyä on pidettävä syyttömänä, kunnes hänen syyllisyytensä on laillisesti näytetty toteen.

2. Jokaiselle syytetylle taataan oikeus puolustukseen.”

8 Perusoikeuskirjan selityksissä tarkennetaan tältä osin seuraavaa:

”Tämä 48 artikla vastaa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 2 ja 3 [kappaletta]

– –

Tällä oikeudella on 52 artiklan 3 kohdan mukaisesti sama merkitys ja kattavuus kuin Euroopan ihmisoikeussopimuksessa turvatulla oikeudella.”

9 Perusoikeuskirjan 52 artiklan otsikko on ”Oikeuksien ja periaatteiden ulottuvuus ja tulkinta”, ja siinä määrätään seuraavaa:

”– –

3. Siltä osin kuin tämän perusoikeuskirjan oikeudet vastaavat [Euroopan ihmisoikeussopimuksessa] taattuja oikeuksia, niiden merkitys ja ulottuvuus ovat samat kuin mainitussa yleissopimuksessa. Tämä määräys ei estä unionia myöntämästä tätä laajempaa suojaa.

– –

7. Unionin ja jäsenvaltioiden tuomioistuimet ottavat asianmukaisesti huomioon tämän perusoikeuskirjan tulkitsemisen ohjaamiseksi laaditut selitykset.”

Puitepäätökset 2002/584 ja 2009/299

10 Puitepäätöksen 2002/584 1 artiklassa, jonka otsikko on ”Eurooppalaisen pidätysmääräyksen määritelmä ja velvollisuus panna se täytäntöön”, säädetään seuraavaa:

”1. Eurooppalaisella pidätysmääräyksellä tarkoitetaan oikeudellista päätöstä, jonka jäsenvaltio on antanut etsityn henkilön kiinni ottamiseksi ja luovuttamiseksi toisen jäsenvaltion toimesta syytetoimenpiteitä tai vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen tai turvaamistoimenpiteen täytäntöönpanemista varten.

2. Jäsenvaltiot panevat eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöön vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen perusteella ja tämän puitepäätöksen määräysten mukaisesti.

3. Tämä puitepäätös ei vaikuta velvoitteeseen kunnioittaa [EU] 6 artiklassa taattuja perusoikeuksia ja keskeisiä oikeusperiaatteita.”

11 Mainitun puitepäätöksen 3, 4 ja 4 a artiklassa luetellaan tyhjentävästi perusteet ehdottomalle ja harkinnanvaraiselle eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta kieltäytymiselle.

12 Puitepäätöksessä 2009/299 täsmennetään perusteet, joilla jäsenvaltion täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi kieltäytyä eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta, kun asianomainen henkilö ei ole ollut läsnä oikeudenkäynnissään.

13 Puitepäätöksen 2009/299 1 artiklassa, jonka otsikko on ”Tavoitteet ja soveltamisala”, säädetään seuraavaa:

”1. Tämän puitepäätöksen tavoitteena on parantaa rikosoikeudellisen menettelyn kohteena olevien henkilöiden prosessuaalisia oikeuksia, helpottaa oikeudellista yhteistyötä rikosasioissa ja erityisesti edistää oikeudellisten päätösten vastavuoroista tunnustamista jäsenvaltioiden välillä.

2. Tämä puitepäätös ei vaikuta perustamissopimuksen 6 artiklan mukaiseen velvoitteeseen kunnioittaa perusoikeuksia ja keskeisiä oikeusperiaatteita, mukaan lukien rikosoikeudellisen menettelyn kohteena olevan henkilön oikeus puolustukseen, eivätkä oikeusviranomaisten velvoitteet muutu tältä osin.

3. Tällä puitepäätöksellä vahvistetaan yhteiset säännöt yhdessä jäsenvaltiossa (päätöksen tehnyt jäsenvaltio) tehtyjen oikeudellisten päätösten tunnustamiselle ja/tai täytäntöönpanolle toisessa jäsenvaltiossa (täytäntöönpanojäsenvaltio) sellaisen oikeudellisen menettelyn jälkeen, jossa asianomainen henkilö ei ollut läsnä – –”

14 Puitepäätöksen 2002/584 4 a artikla lisättiin kyseiseen puitepäätökseen puitepäätöksen 2009/299 2 artiklalla, ja kyseisen 4 a artiklan otsikko on ”Päätökset, jotka on annettu henkilön ollessa poissa oikeudenkäynnistä”. Sen 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen voi myös kieltäytyä panemasta täytäntöön eurooppalaista pidätysmääräystä, joka on annettu vapaudenmenetyksen käsittävän rangaistuksen tai turvaamistoimenpiteen täytäntöönpanoa varten, jos henkilö ei ollut henkilökohtaisesti läsnä päätökseen johtaneessa oikeudenkäynnissä, jollei eurooppalaisessa pidätysmääräyksessä todeta, että henkilö pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä tarkemmin määriteltyjen menettelyvaatimusten mukaisesti:

a) asianmukaiseen aikaan

i) joko oli saanut haasteen henkilökohtaisesti tiedoksi ja siten saanut tiedon päätökseen johtaneen oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta tai oli muilla keinoin tosiasiallisesti saanut virallisen tiedon kyseisen oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta siten, että voidaan kiistattomasti todeta, että hän oli tietoinen oikeudenkäynnistä,

ja

ii) hänelle oli ilmoitettu, että asia voidaan ratkaista, vaikka hän jää pois oikeudenkäynnistä,

tai

b) oli oikeudenkäynnistä tietoisena valtuuttanut oikeudenkäyntiavustajan, jonka joko asianomainen henkilö tai valtio oli nimennyt puolustamaan häntä oikeudenkäynnissä, ja tämä edustaja oli tosiasiallisesti puolustanut häntä oikeudenkäynnissä,

tai

c) sen jälkeen, kun päätös oli annettu asianomaiselle henkilölle tiedoksi ja hänelle oli nimenomaisesti ilmoitettu hänen oikeudestaan uudelleenkäsittelyyn tai muutoksenhakuun, johon henkilöllä on oikeus osallistua ja joka antaa mahdollisuuden asian ratkaisuperusteiden uudelleentutkimiseen, mukaan lukien uudet todisteet, ja joka voi johtaa alkuperäisen päätöksen kumoamiseen:
i) nimenomaisesti ilmoitti, ettei hän riitauta päätöstä;

tai

ii) ei pyytänyt uudelleenkäsittelyä tai hakenut muutosta määräajassa;

tai

d) ei saanut päätöstä tiedoksi henkilökohtaisesti, mutta
i) se annetaan hänelle henkilökohtaisesti tiedoksi viipymättä luovuttamisen jälkeen ja hänelle nimenomaisesti ilmoitetaan hänen oikeudestaan uudelleenkäsittelyyn tai muutoksenhakuun, johon asianomaisella henkilöllä on oikeus osallistua ja joka antaa mahdollisuuden asian ratkaisuperusteiden uudelleentutkimiseen, mukaan lukien uudet todisteet, ja joka voi johtaa alkuperäisen päätöksen kumoamiseen;

ja

ii) hänelle ilmoitetaan, missä ajassa hänen on pyydettävä uudelleenkäsittelyä tai haettava muutosta, kuten asiaa koskevassa eurooppalaisessa pidätysmääräyksessä mainitaan.”

15 Puitepäätöksen 2002/584 8 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Eurooppalaisessa pidätysmääräyksessä on liitteenä olevan lomakkeen mukaisesti esitettyinä seuraavat tiedot:

a) etsityn henkilöllisyys ja kansalaisuus;

b) pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen nimi, osoite, puhelin- ja telekopionumero sekä sähköpostiosoite;

c) ilmoitus siitä, onko olemassa täytäntöönpanokelpoinen tuomio, pidätysmääräys tai muu vastaava täytäntöönpanokelpoinen oikeudellinen päätös, joka kuuluu 1 ja 2 artiklan soveltamisalaan;

d) rikoksen luonne ja oikeudellinen luokittelu, erityisesti 2 artiklan osalta;

e) kuvaus olosuhteista, joissa rikos on tehty, mukaan lukien ajankohta, paikka ja se, millä tavoin etsitty henkilö on osallisena rikokseen;

f) määrätty rangaistus, jos kyseessä on lopullinen tuomio, tai rikoksesta pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion laissa säädetty rangaistusasteikko;

g) mahdollisuuksien mukaan rikoksen muut seuraukset."

16 Tämän puitepäätöksen 15 artiklassa, jonka otsikko on "Luovuttamispäätös", säädetään seuraavaa:

"1. Täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen tekee päätöksen henkilön luovuttamisesta tässä puitepäätöksessä määritetyissä määräajoissa ja siinä määritetyin edellytyksin.

2. Jos täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen katsoo, että pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion toimittamat tiedot eivät riitä, jotta se voisi tehdä päätöksen luovuttamisesta, se pyytää toimittamaan kiireellisesti erityisesti 3–5 ja 8 artiklan osalta tarvittavat lisätiedot ja voi asettaa tietojen saamiselle määräajan ottaen huomioon tarpeen noudattaa 17 artiklassa vahvistettua määräaikaa.

3. Pidätysmääräyksen antanut oikeusviranomainen voi milloin tahansa toimittaa kaikki käyttökelpoiset lisätiedot täytäntöönpanosta vastaavalle oikeusviranomaiselle."

Kansallinen oikeus

Alankomaiden oikeus

17 Laki luovuttamisesta (overleveringswet) on annettu 29.4.2004 (Stb. 2004, nro 195; jäljempänä OLW) ja sillä pannaan puitepäätös 2002/584 täytäntöön Alankomaiden lainsäädännössä.

18 OLW:n 12 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Luovuttamista ei sallita, jos eurooppalaisella pidätysmääräyksellä on tarkoitus panna täytäntöön tuomio, vaikka syytetty ei ole ollut henkilökohtaisesti läsnä tuomioon johtaneessa käsittelyssä, jollei eurooppalaisessa pidätysmääräyksessä todeta, että pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion menettelyvaatimusten mukaisesti:

a) haaste on annettu tiedoksi syytetylle itselleen asianmukaiseen aikaan, ja hän on siten saanut tiedon ratkaisuun johtaneen käsittelyn ajankohdasta ja paikasta, tai hänelle on muilla keinoin tosiasiallisesti annettu virallinen tieto kyseisen käsittelyn ajankohdasta ja paikasta siten, että voidaan kiistattomasti todeta, että hän oli tietoinen käsittelystä, ja syytetylle on ilmoitettu, että tuomio voidaan antaa, vaikka hän jää pois oikeudenkäynnistä; tai

b) syytetty oli tietoinen käsittelystä ja hän oli valtuuttanut valitsemansa tai valtion hänelle nimeämän asianajajan puolustamaan häntä, ja tämä asianajaja oli puolustanut häntä käsittelyssä; tai

c) sen jälkeen, kun tuomio oli annettu syytetylle tiedoksi ja hänelle oli nimenomaisesti ilmoitettu hänen oikeudestaan uudelleenkäsittelyyn tai muutoksenhakuun, johon hänellä on oikeus osallistua ja jossa asia tutkitaan aineellisesti uudelleen ja jossa voidaan esittää uusia todisteita ja joka voi johtaa alkuperäisen tuomion kumoamiseen, hän
   1) nimenomaisesti ilmoitti, ettei hän hae muutosta tuomioon; tai
   2) ei pyytänyt uudelleenkäsittelyä tai hakenut muutosta määräajassa; tai

d) syytetty ei saanut tuomiota tiedoksi henkilökohtaisesti, mutta

1) se annetaan hänelle henkilökohtaisesti tiedoksi viipymättä luovuttamisen jälkeen ja hänelle nimenomaisesti ilmoitetaan hänen oikeudestaan uudelleenkäsittelyyn tai muutoksenhakuun, johon asianomaisella henkilöllä on oikeus osallistua ja joka antaa mahdollisuuden asian uudelleentutkimiseen aineellisesti, ottamalla huomioon uudet todisteet, ja joka voi johtaa alkuperäisen tuomion kumoamiseen, ja
2) hänelle ilmoitetaan, missä ajassa hänen on pyydettävä uudelleenkäsittelyä tai haettava muutosta, kuten asiaa koskevassa eurooppalaisessa pidätysmääräyksessä mainitaan."

Saksan oikeus

19 Rikoslain (Strafgesetzbuch, jäljempänä StGB) 56a §:ssä säädetään seuraavaa:

"1. Tuomioistuin vahvistaa koeajan keston. Kesto ei saa ylittää viittä vuotta eikä alittaa kahta vuotta.

2. Koeaika alkaa, kun ehdonalaisesta vapauttamisesta tehty päätös on saanut lainvoiman. Sitä voidaan tämän jälkeen lyhentää vähimmäiskestoon tai ennen sen päättymistä pidentää enimmäiskestoon."

20 StGB:n 56b §:ssä säädetään seuraavaa:

"1. Tuomioistuin voi antaa tuomitulle määräyksiä tehdyn vääryyden hyvittämistä varten. Tuomitulle ei saa asettaa mahdottomia vaatimuksia.

2. Tuomioistuin voi velvoittaa tuomitun korvaamaan teostaan aiheutuneen vahingon mahdollisuuksiensa mukaan, maksamaan rahasumman yleishyödylliselle yhteisölle, jos tämä on teon luonne ja tekijän persoona huomioon ottaen mahdollista, suorittamaan yleishyödyllisiä tehtäviä tai maksamaan rahasumman valtiolle.

_ _"

21 StGB:n 56c §:ssä säädetään seuraavaa:

"1. Tuomioistuin antaa tuomitulle koeajaksi ohjeita, jos tämä tarvitsee tukea ollakseen enää tekemättä rikoksia. Tuomitulle ei voida tätä varten asettaa hänen elämäntapaansa koskevia mahdottomia vaatimuksia.

2. Tuomioistuin voi muun muassa määrätä tuomitun noudattamaan hänen asumistaan, koulutustaan, työtään tai vapaa-aikaansa tai taloudellisten suhteidensa järjestämistä koskevia ohjeita; ilmoittautumaan tiettyinä aikoina tuomioistuimessa tai muissa paikoissa; olemaan ottamatta yhteyttä, tapaamatta, ottamatta työhön, ohjaamatta tai majoittamatta rikoksen asianomistajaa tai tiettyä henkilöä tai tiettyyn ryhmään kuuluvia henkilöitä, jotka voivat tarjota hänelle mahdollisuuden uusiin rikoksiin tai yllyttävät häntä niihin; olemaan omistamatta, hankkimatta tai säilyttämättä tiettyjä esineitä, jotka voivat tarjota hänelle mahdollisuuden uusiin rikoksiin tai yllyttävät häntä niihin. Tuomioistuin voi myös määrätä hänet täyttämään elatusvelvollisuutensa.

_ _"

22 StGB:n 56d §:ssä säädetään seuraavaa:

"1. Tuomioistuin asettaa tuomitun koeajaksi tai koeajan osaksi rikosseuraamustyöntekijän valvontaan ja ohjaukseen, jos tämä on tarkoituksenmukaista, jotta hän ei syyllisty uusiin rikoksiin.

2. Tuomioistuin antaa edellä 1 momentissa tarkoitetun ohjauksen yleensä silloin, kun se määrää yli yhdeksän kuukauden pituisen vapausrangaistuksen täytäntöönpanon lykkäämisestä ja tuomittu henkilö ei ole vielä täyttänyt 27 vuotta.

3. Rikosseuraamustyöntekijä ohjaa tuomittua ja tukee tätä. Rikosseuraamustyöntekijä valvoo yhteisymmärryksessä tuomioistuimen kanssa, että ehtoja ja ohjeita samoin kuin tarjouksia ja lupauksia noudatetaan ja esittää tuomioistuimelle selvityksen tuomitun elämästä tuomioistuimen määräämin väliajoin. Rikosseuraamustyöntekijä ilmoittaa tuomioistuimelle ehtojen, ohjeiden, tarjousten tai lupausten vakavista tai jatkuvista rikkomisista.

_ –"

23 StGB:n 56f §:ssä säädetään otsikon "Ehdonalaisen vapauttamisen kumoaminen" alla seuraavaa:

"1. Tuomioistuin kumoaa ehdonalaisen vapauttamisen, jos tuomittu syyllistyy koeaikana rikokseen ja osoittaa näin, että ehdonalaisen vapauttamisen perusteena olleet odotukset eivät täyttyneet, rikkoo vakavasti tai jatkuvasti ohjeita tai välttelee jatkuvasti rikosseuraamustyöntekijän valvontaa ja ohjausta aiheuttaen täten huolen rikoksen uusimisesta tai rikkoo vakavasti tai jatkuvasti ehtoja. – –

– –

2. Tuomioistuin ei kuitenkaan kumoa ehdonalaista vapauttamista, jos on riittävää asettaa uusia ehtoja tai ohjeita, erityisesti asettaa tuomittu rikosseuraamustyöntekijän valvontaan, tai pidentää koe- tai valvonta-aikaa. Viimeksi mainituissa tapauksissa koeaikaa ei voida pidentää enemmän kuin puolella alun perin vahvistetusta koeajasta.

_ –"

24 StGB:n 57 §:ssä, jonka otsikko on "Ajallisesti määritetyn vapausrangaistuksen jäljellä olevan osuuden täytäntöönpanon lykkääminen", säädetään seuraavaa:

"1. Tuomioistuin määrää ehdonalaisesta vapauttamisesta ajallisesti määritetyn vapausrangaistuksen jäljellä olevan osuuden osalta, kun tuomitusta rangaistuksesta on suoritettu kaksi kolmasosaa, kuitenkin vähintään kaksi kuukautta, jos se on perusteltua yleiseen turvallisuuteen liittyvien etujen kannalta ja asianomainen siihen suostuu. Ratkaisua tehtäessä on otettava huomioon erityisesti tuomitun henkilön persoona, hänen aiemmat vaiheensa, hänen tekoonsa liittyneet seikat, sen oikeushyvän painoarvo, jota mahdollinen rikoksen uusiminen uhkaa, tuomitun käyttäytyminen rangaistusta suoritettaessa, hänen elinolosuhteensa ja lykkäyksestä hänelle oletettavasti aiheutuvat vaikutukset.

2. Kun ajallisesti määritetystä vapausrangaistuksesta on suoritettu puolet, kuitenkin vähintään kuusi kuukautta, tuomioistuin voi lykätä sen jäljellä olevan osuuden täytäntöönpanoa koeajaksi, kun tuomittu suorittaa vapausrangaistusta ensikertalaisena ja rangaistuksen pituus ei ylitä kahta vuotta tai teon, tuomitun henkilön persoonan ja hänen rangaistusta suoritettaessa tapahtuneen kehityksensä kokonaisarviointi osoittaa erityisten olosuhteiden olemassaoloa ja muut 1 momentissa mainitut edellytykset täyttyvät.

3. 56a ja 56e §:ää sovelletaan soveltuvin osin. Koeaika ei, vaikka sitä lyhennettäisiin jälkikäteen, saa olla jäljellä olevan rangaistuksen kestoa lyhyempi. Kun tuomittu on suorittanut rangaistuksestaan vähintään yhden vuoden ennen kuin jäljellä olevan rangaistuksen osan osalta päätetään ehdonalaisesta vapauttamisesta, tuomioistuin asettaa tuomitun säännönmukaisesti rikosseuraamustyöntekijän valvontaan ja ohjaukseen koeajaksi tai koeajan osaksi.

4. Siltä osin kuin vapausrangaistus suoritetaan vähentämällä vapaudenmenetysajat, se katsotaan suoritetuksi 1–3 momentissa tarkoitetuin tavoin.

5. 56f ja 56g §:ää sovelletaan soveltuvin osin. Tuomioistuin peruuttaa ehdonalaisen vapauttamisen myös silloin, kun tuomittu on tuomitsemisen ja ehdonalaisen vapauttamisen välisenä aikana syyllistynyt rikokseen, jota tuomioistuin ei tosiseikkoihin liittyvistä syistä voinut ottaa huomioon ehdonalaisesta vapauttamisesta päättäessään ja jonka huomioon ottaminen olisi johtanut ehdonalaisen vapauttamisen epäämiseen; tuomiona pidetään ratkaisua, jossa ratkaisun perustana olevat tosiseikat voitiin viimeisen kerran tutkia.

6. Tuomioistuin voi luopua ajallisesti määrätyn vapausrangaistuksen jäljellä olevan osan täytäntöönpanon lykkäämisestä, kun tuomittu henkilö antaa puutteellisia tai virheellisiä tietoja rikoshyötynä takavarikoitujen esineiden olinpaikasta.

_ _”

25 Rikosprosessilain (Strafprozeßordnung, jäljempänä StPO) 33a §:ssä, jonka otsikko on ”Menetetyn määräajan palauttaminen, kun oikeutta tulla kuulluksi ei ole myönnetty”, säädetään seuraavaa:

”Jos tuomioistuin on ratkaisussaan loukannut asianosaisen oikeutta tulla kuulluksi siten, että loukkauksella on ollut vaikutusta ratkaisuun, eikä asianosaisella ole käytettävissään muutoksenhakukeinoa tai muuta oikeussuojakeinoa, tuomioistuimen on, siltä osin kuin asianosaiselle edelleen aiheutuu haittaa, viran puolesta tai hakemuksesta päätöksellä palautettava menettely tilaan, joka vallitsi ennen ratkaisun tekemistä. 47 §:ää sovelletaan soveltuvin osin.”

26 StPO:n 35 §:ssä, jonka otsikko on ”Tiedoksi antaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Ratkaisut, jotka tehdään asianomaisen henkilön läsnä ollessa, annetaan hänelle tiedoksi julistamalla. Hänelle toimitetaan pyynnöstä ratkaisun jäljennös.

2. Muista ratkaisuista ilmoitetaan tiedoksiannolla. Jos ratkaisun tiedoksianto ei käynnistä määräajan kulumista, ilmoittaminen ei edellytä erityistä muotoa.

3. Henkilö, joka ei ole vapaalla jalalla, voi pyytää, että tiedoksi annettu asiakirja luetaan hänelle.”

27 StPO:n 37 §:ssä, jonka otsikko on ”Tiedoksiantomenettely”, säädetään seuraavaa:

”1. Tiedoksiantomenettelyyn sovelletaan soveltuvin osin siviiliprosessilain sääntöjä.

2. Kun asianosaiselle tarkoitettu tiedoksianto toteutetaan usealle tähän oikeutetulle, määräaika lasketaan viimeksi toteutetusta tiedoksiannosta.

_ _”

28 StPO:n 40 §:ssä, jonka otsikko on ”Julkinen kuulutus”, säädetään seuraavaa:

”1. Julkinen kuulutus on sallittu, kun vastaajalle, jota ei ole vielä haastettu asian pääkäsittelyyn, ei voida toimittaa tiedoksiantoa Saksassa edellä esitetyllä tavalla ja ulkomailla toteutettavaa tiedoksiantoa koskevien sääntöjen noudattaminen ei ole mahdollista tai olisi ilmeisesti tuloksetonta. Tiedoksiannon julkisella kuulutuksella katsotaan tapahtuneen kahden viikon kuluttua kuulutuksen esillepanosta.

2. Jos vastaaja on jo aiemmin haastettu pääkäsittelyyn, julkinen kuulutus hänen osaltaan on sallittu, jos hänelle ei voida suorittaa tiedoksiantoa Saksassa edellä esitetyllä tavalla.

3. Julkinen kuulutus on sallittu vastaajan vireille panemassa muutoksenhakumenettelyssä, jos tiedoksiantoa ei voida toteuttaa osoitteessa, jossa viimeksi toteutettiin tiedoksianto tai jonka vastaaja on viimeksi ilmoittanut."

29 StPO:n 311 §:ssä, jonka otsikko on "Välitön muutoksenhaku", säädetään seuraavaa:

"1. Välitöntä muutoksenhakua koskevat seuraavat erityiset säännökset.

2. Muutosta on haettava viikon kuluessa; määräaika alkaa ratkaisun tiedoksiannosta (35 §).

3. Tuomioistuimella ei ole toimivaltaa muuttaa muutoksenhaun kohteena olevaa ratkaisuaan. Se hyväksyy kuitenkin muutoksenhaun, jos se on hyödyntänyt muutoksenhakijan haitaksi tosiseikkoja tai todisteita, joista tätä ei ole vielä kuultu, ja se pitää muutoksenhakua perusteltuna vastaajan jälkikäteen esittämien väitteiden nojalla."

30 StPO:n 453 §:ssä, jonka otsikko on "Myöhempi päätös ehdonalaisesta vapauttamisesta tai rangaistusvaroitus", säädetään seuraavaa:

"1. Tuomioistuin tekee ehdonalaista vapauttamista tai rangaistusvaroitusta koskevat myöhemmät päätökset (StGB:n 56a–56g, 58, 59a ja 59b §) ilman suullista käsittelyä. Virallista syyttäjää ja vastaajaa on kuultava. 246a §:n 2 momenttia sekä 454 §:n 2 momentin neljättä virkettä sovelletaan soveltuvin osin. Kun tuomioistuimen on lausuttava ehdonalaisen vapauttamisen kumoamisesta ehtojen tai ohjeiden rikkomisen vuoksi, tuomitulle on annettava tilaisuus suulliseen kuulemiseen. Jos rikosseuraamustyöntekijä on nimetty, tuomioistuin ilmoittaa hänelle, tuleeko ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista tai rangaistuksen suoritetuksi toteamista koskeva päätös kyseeseen; tuomioistuimen on ilmoitettava hänelle muista rikosoikeudellisista menettelyistä saamistaan tiedoista, jos tämä on tarkoituksenmukaista koeajan valvonnan kannalta.

2. Edellä 1 momentissa tarkoitettuihin päätöksiin voidaan hakea muutosta. Muutosta voidaan hakea vain sillä perusteella, että annettu määräys on lainvastainen tai että koeaikaa on jälkikäteen pidennetty. Ehdonalaisen vapauttamisen kumoaminen, rangaistuksen suoritetuksi toteaminen, jäännösrangaistukseen tuomitseminen ja sen toteaminen, että asia jää varoituksen varaan (StGB:n 56f, 56g ja 59b §), voivat olla välittömän muutoksenhaun kohteena."

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

31 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että officier van justitie bij de Rechtbank (syyttäjäviranomainen, Alankomaat) toimitti 13.6.2017 ennakkoratkaisupyynnön esittäneelle tuomioistuimelle Rechtbank Amsterdamille (Amsterdamin alioikeus, Alankomaat) pyynnön, joka koski Stuttgartin syyttäjäviranomaisen (Staatsanwaltschaft Stuttgart) 9.5.2017 antaman eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanoa.

32 Kyseinen eurooppalainen pidätysmääräys koskee Samet Ardicin, joka on Alankomaissa asuva Saksan kansalainen, pidättämistä ja luovuttamista kahden sellaisen vapausrangaistuksen täytäntöönpanemiseksi Saksassa, joiden kummankin kesto on yksi vuosi ja kahdeksan kuukautta ja jotka oli määrätty Amtsgericht Böblingenin (Böblingenin alioikeus, Saksa) 4.3.2009 ja Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstattin (Stuttgart-Bad Cannstattin alioikeus, Saksa) 10.11.2010 antamilla lainvoimaisilla tuomioilla menettelyissä, joissa asianomainen oli henkilökohtaisesti ollut läsnä.

33 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, että Ardicin suoritettua osan näistä kahdesta rangaistuksesta toimivaltaiset saksalaiset tuomioistuimet lykkäsivät rangaistusten jäljellä olevan osuuden täytäntöönpanoa. Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt kumosi kuitenkin 4.4. ja 18.4.2013 antamillaan päätöksillä mainitut lykkäykset ja määräsi kyseisten rangaistusten jäljellä olevat osuudet – eli 338 päivää

ja 340 päivää – pantavaksi täytäntöön siitä syystä, että asianomainen oli jättänyt jatkuvasti noudattamatta määrättyjä ehtoja ja vältellyt rikosseuraamustyöntekijänsä valvontaa ja ohjausta sekä tuomioistuinten valvontaa.

34 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päättelee pääasiassa kyseessä olevasta eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä, ettei Ardic ollut henkilökohtaisesti läsnä kyseisiin kumoamispäätöksiin johtaneissa menettelyissä.

35 Kyseisessä eurooppalaisessa pidätysmääräyksessä mainitaan lisäksi, että pääasiassa kyseessä olevat kumoamispäätökset on annettu tiedoksi vain julkisella kuulutuksella StPO:n 40 §:ssä tarkoitetuin tavoin, joten Ardcille olisi annettava oikeus tulla kuulluksi jälkikäteen näistä päätöksistä; tämä ei kuitenkaan vaikuta niiden täytäntöönpanokelpoisuuteen.

36 Ardic vahvisti, että hän ei ollut läsnä menettelyissä, jotka johtivat pääasiassa kyseessä oleviin kumoamispäätöksiin, ja totesi, että jos hän olisi ollut tietoinen menettelyjen ajankohdasta ja paikasta, hän olisi saapunut oikeuteen vakuuttaakseen saksalaiset tuomioistuimet siitä, että päätöksiä ei pidä kumota.

37 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan saksalaisten tuomioistuinten on kumottava lykkäys, jos tuomittu välttelee jatkuvasti rikosseuraamustyöntekijän valvontaa ja ohjausta tai jättää noudattamatta asetettuja ehtoja. Kyseisten tuomioistuinten on sitä vastoin jätettävä lykkäys kumoamatta, jos lisäehtojen asettaminen tai koeajan pidentäminen on riittävä toimenpide.

38 Pääasiassa kyseessä olevista kumoamispäätöksistä käy ilmi, että Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt totesi, että lisäehtojen asettaminen tai koeajan pidentäminen ei ole riittävä toimenpide ja että ehdonalaisten vapauttamisten kumoaminen oli suhteellisuusperiaatteen mukaista.

39 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päättelee tästä, että kun saksalainen tuomioistuin päättää kumoamisesta, sillä on harkintavaltaa, joka mahdollistaa asianomaisen henkilön tilanteen tai persoonan huomioon ottamisen.

40 Kyseinen tuomioistuin toteaa tässä yhteydessä, että unionin tuomioistuin erotti 10.8.2017 asiassa Zdziaszek antamassaan tuomiossa (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629) toisistaan toimenpiteet, joilla muutetaan määrätyn vapausrangaistuksen määrää, toimenpiteistä, jotka liittyvät tällaisen rangaistuksen täytäntöönpanon yksityiskohtiin. Unionin tuomioistuin näet totesi kyseisen tuomion 85 kohdassa, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaletta ei sovelleta vapausrangaistuksen täytäntöönpanon yksityiskohtiin liittyviin kysymyksiin, ”muun muassa ehdonalaista vapautta koskeviin yksityiskohtiin”.

41 Tässä tapauksessa pääasiassa kyseessä olevilla kumoamispäätöksillä ei muutettu Ardicille määrättyjen vankeusrangaistusten pituutta, koska hänen on suoritettava näiden rangaistusten kokonaisaika vähennettynä jo suoritetulla rangaistusajalla.

42 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen näkemyksen mukaan Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa tosiasiallisesti, että rangaistusten täytäntöönpanoa koskevat kysymykset eivät koske Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaleessa tarkoitettua rikossyytteestä päättämistä (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 17.9.2009, Enea v. Italia, CE:ECHR:2009:0917JUD007491201, 97 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 23.10.2012, Ciok v. Puola, CE:ECHR:2012:1023DEC000049810, 38 kohta).

43 Tämä lähestymistapa on yhdenmukainen Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen sen oikeuskäytännön kanssa, joka koskee Euroopan ihmisoikeussopimuksen 7 artiklan 1 kappaleeseen sisältyvää sanaa ”syypää” ja jonka mukaan tämä sana liittyy kiinteästi Euroopan ihmisoikeussopimuksen

6 artiklan 1 kohdassa olevaan rikossyytteestä päättämisen käsitteeseen. Kyseinen tuomioistuin on katsonut, että rangaistusten täytäntöönpanoa koskevat asiat eivät myöskään kuulu tällaisen syylliseksi toteamisen alaan (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio, 10.7.2003, Grava v. Italia, CE:ECHR:2003:0710JUD004352298, 51 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 23.10.2012, Giza v. Puola, CE:ECHR:2012:1023DEC000199711, 36 kohta).

44 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa seuraavaksi, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 3.4.2012 asiassa Boulois v. Luxemburg antama tuomio (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504), johon unionin tuomioistuin viittasi 10.8.2017 antamansa tuomion Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629) 85 kohdassa, sekä muut Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomiot, joissa viimeksi mainittu viittaa ensiksi mainitun tuomion 87 kohtaan, koskivat vangittuja, joiden vireille panemat menettelyt koskivat loman myöntämistä vankilasta tilapäisesti poistumista varten, tutkintavankeuden päättämistä, sijoittamista laitokseen, jossa turvatoimet ovat erittäin tiukat, sekä armahtamista.

45 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää vielä, että Euroopan ihmisoikeustoimikunta on katsonut, että vapausrangaistuksen lykkäyksen kumoamista tai ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskeva menettely ei kuulu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaleen soveltamisalaan. Tämänkaltaisen menettelyn yhteydessä ei nimittäin päätetä asianomaisen siviilioikeuden alaan kuuluvia oikeuksia tai velvollisuuksia koskevista riita-asioista eikä häntä vastaan nostetusta rikossyytteestä (Euroopan ihmisoikeustoimikunnan ratkaisu 5.10.1967, X v. Saksan liittotasavalta, CE:ECHR:1967:1005DEC000242865; Euroopan ihmisoikeustoimikunnan ratkaisu 6.12.1977, X v. Sveitsi, CE:ECHR:1977:1206DEC000764876 ja Euroopan ihmisoikeustoimikunnan ratkaisu 9.5.1994, Sampson v. Kypros, CE:ECHR:1994:0509DEC001977492).

46 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päättelee tästä, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaletta ei sovelleta pääasiassa kyseessä olevan kaltaisiin kumoamispäätöksiin.

47 Tästä ei kuitenkaan välttämättä seuraa, että nämä päätökset eivät kuuluisi myöskään puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdan soveltamisalaan.

48 Yhtäältä nämä päätökset eivät ole samanluonteisia kuin päätökset asiassa, joka johti 10.8.2017 asiassa Zdziaszek annettuun tuomioon (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629).

49 Toisaalta on niin, että vaikka perusoikeuskirjan 47 artiklan toinen kohta vastaa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaletta, joten edellisen määräyksen merkitys ja ulottuvuus ovat samat kuin ne, jotka niille Euroopan ihmisoikeussopimuksessa annetaan, unionin oikeudessa voidaan kuitenkin perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan mukaisesti määrätä 6 artiklan 1 kappaleesta seuraavaa laajemmasta suojasta.

50 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa tältä osin, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklalla pyritään takaamaan korkeatasoinen suoja (tuomio 24.5.2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 37 kohta ja tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 58 kohta).

51 Voitaisiin lisäksi väittää, että ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskeva päätös voi yksilön vapauksiin kohdistuvien seurauksiensa johdosta olla tuomitulle henkilölle yhtä merkittävä kuin ”tuomio, jossa määrätään yhteinen rangaistus” ja joka johtaa aikaisemmin määrättyjen vapausrangaistusten tason uudelleen määrittelyyn, niin että asianomaisen olisi siksi voitava käyttää puolustautumisoikeuksiaan menettelyssä, joka voi johtaa ehdonalaisen vapauttamisen kumoamiseen ja jossa tuomioistuimella on päätöstä tehdessään harkintavaltaa (ks. analogisesti tuomio 10.8.2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 88 kohta).

52 Vaikka 10.8.2017 annetun tuomion Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629) 85 kohdassa näytetään katsottavan, että ehdonalaisen vapauttamisen kumoavat päätökset eivät kuulu puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa, että tämä seikka ei edellä esitettyjen seikkojen valossa voi muodostaa riittävää perustetta päätellä itsenäisesti, että kyseistä säännöstä ei todellakaan sovelleta tässä tapauksessa.

53 Näissä olosuhteissa Rechtbank Amsterdam päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Jos luovutettavaksi pyydetty henkilö on hänen läsnä ollessaan käydyssä menettelyssä todettu lainvoimaisella tuomiolla syylliseksi ja tuomittu vapausrangaistukseen, jonka täytäntöönpanoa on lykätty ehdollisesti, onko myöhempi menettely, jossa tuomioistuin luovutettavaksi pyydetyn henkilön poissa ollessa määrää kyseisen ehdonalaisen vapauttamisen kumottavaksi, koska asianomainen ei ole noudattanut ehtoja ja hän on vältellyt rikosseuraamustyöntekijän valvontaa ja ohjausta, puitepäätöksen [2002/584] 4 a artiklassa tarkoitettu ’päätökseen johtanut oikeudenkäynti’?”

Kiireellinen menettely

54 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on pyytänyt tämän ennakkoratkaisupyynnön käsittelemistä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 107 artiklassa määrätyssä kiireellisessä ennakkoratkaisumenettelyssä.

55 Pyyntönsä tueksi tämä tuomioistuin vetoaa siihen, että Ardic on tällä hetkellä säilöön otettuna Alankomaissa odottamassa päätöstä pääasiassa kyseessä olevan eurooppalaisen pidätysmääräyksen, jonka toimivaltaiset Saksan liittotasavallan viranomaiset ovat hänestä antaneet, täytäntöönpanosta.

56 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittää muun muassa, ettei se voi tehdä päätöstä asiassa ennen kuin unionin tuomioistuin on antanut ratkaisun käsiteltävänä olevasta ennakkoratkaisupyynnöstä. Unionin tuomioistuimen esitettyihin kysymyksiin antamalla vastauksella on näin ollen välitön ja ratkaiseva vaikutus Ardicin säilöönoton kestoon Alankomaissa, kun tarkoituksena on hänen mahdollinen luovuttamisensa pääasiassa kyseessä olevan eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanon yhteydessä.

57 Ensinnäkin on todettava, että käsiteltävänä oleva ennakkoratkaisupyyntö koskee puitepäätöksen 2002/584, joka kuuluu EUT-sopimuksen kolmannen osan vapauden, turvallisuuden ja oikeuden aluetta koskevassa V osastossa tarkoitettuihin aloihin, tulkintaa. Tämä pyyntö voidaan näin ollen käsitellä kiireellisessä ennakkoratkaisumenettelyssä.

58 Toiseksi kiireellisyyttä koskevasta edellytyksestä on todettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on otettava huomioon se, että pääasiassa kyseessä olevaan henkilöön kohdistuu parhaillaan vapaudenmenetys ja että hänen pitämisensä säilössä riippuu pääasian ratkaisusta. Lisäksi asianomaisen henkilön tilannetta on arvioitava sellaisena kuin se on ajankohtana, jolloin tutkitaan pyyntö ennakkoratkaisupyynnön käsittelemiseksi kiireellisessä menettelyssä (tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:2017:628, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 10.8.2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

59 Käsiteltävässä asiassa on yhtäältä kiistatonta, että Ardiciin kohdistui vapaudenmenetys kyseisenä ajankohtana. Toisaalta hänen pitämisensä säilössä riippuu pääasian ratkaisusta, koska hänen säilössä pitämisestään on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämien selitysten mukaan määrätty pääasiassa kyseessä olevan eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanon yhteydessä.

60 Tämän perusteella unionin tuomioistuimen viides jaosto on päättänyt esittelevän tuomarin ehdotuksesta ja julkisasiamiestä kuultuaan 12.10.2017 hyväksyä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen pyynnön tämän ennakkoratkaisupyynnön käsittelemisestä kiireellisessä menettelyssä.

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

61 Aluksi on todettava, että vaikka Ardic on ollut henkilökohtaisesti läsnä oikeudenkäynneissä, jotka johtivat tuomioihin, joilla hänet tuomittiin lainvoimaisesti vapausrangaistuksiin, on riidatonta, että tämän jälkeen annetut pääasiassa kyseessä olevat ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskevat päätökset tehtiin hänen poissa ollessaan.

62 Näin ollen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämä kysymys on ymmärrettävä siten, että se koskee ennen kaikkea sen määrittämistä, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa asianomainen oli henkilökohtaisesti läsnä rikosoikeudenkäynnissä, joka johti tuomioistuimen ratkaisuun, jolla lopullisesti todettiin hänen syyllistyneen rikokseen ja tämän johdosta määrättiin vapausrangaistus, jonka osalta myöhemmin tehtiin ehdonalaista vapauttamista koskeva päätös, puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua käsitettä ”päätökseen johtanut oikeudenkäynti” tulkittava siten, että se kattaa myös myöhemmän menettelyn, jossa tämä ehdonalainen vapauttaminen kumotaan sillä perusteella, että mainittuja ehtoja on rikottu koeaikana.

63 Tähän kysymykseen vastaamiseksi on ensin palautettava mieleen, että puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua käsitettä ”päätökseen johtanut oikeudenkäynti” on tulkittava unionissa itsenäisesti ja yhtenäisesti riippumatta rikosoikeuden alan luokitteluista ja aineellisista ja prosessuaalisista säännöistä, jotka luonnostaan ovat erilaisia eri jäsenvaltioissa (ks. vastaavasti tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 65, 67 ja 76 kohta).

64 Toiseksi unionin tuomioistuin on jo katsonut, että tämän käsitteen on tulkittava tarkoittavan sellaiseen oikeudelliseen ratkaisuun johtanutta oikeudenkäyntimenettelyä, jolla henkilö, jonka luovuttamista eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanon yhteydessä pyydetään, on lopullisesti tuomittu (tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 74 kohta).

65 Siinä tapauksessa, että menettelyyn kuuluu useita oikeusasteita, joissa on annettu peräkkäisiä tuomioita, unionin tuomioistuin on katsonut, että mainittu käsite viittaa tämän menettelyn viimeiseen vaiheeseen, jonka päätteeksi tuomioistuin tutkittuaan asian sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta lausuu lopullisesti asianomaisen henkilön syyllisyydestä ja tuomitsee hänet vapausrangaistukseen (ks. vastaavasti tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 81, 83, 89, 90 ja 98 kohta).

66 Unionin tuomioistuin on vielä täsmentänyt, että mainittu käsite kattaa myös myöhemmän menettelyn, jonka päätteeksi on annettu oikeudellinen ratkaisu, jolla muutettiin lopullisesti yhden tai useamman alun perin määrätyn rangaistuksen tasoa, jos tämän viimeksi mainitun ratkaisun antaneella viranomaisella on ollut tältä osin tiettyä harkintavaltaa (ks. vastaavasti tuomio 10.8.2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 83, 90 ja 96 kohta).

67 Edellä esitetystä seuraa, että puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että siinä tarkoitettu päätöksen käsite viittaa tuomioistuimen ratkaisuihin, jotka koskevat asianomaisen henkilön tuomitsemista rikoksesta, toisin sanoen ratkaisuun tai ratkaisuihin, joissa lausutaan lopullisesti asian sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen tutkimisen jälkeen viimeksi mainitun syyllisyydestä ja tarvittaessa hänelle määrätystä vapausrangaistuksesta.

68 Tässä tapauksessa on määritettävä, onko aiemmin määrätyn vapausrangaistuksen osalta tehdyn ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskeva päätös luonteeltaan sellainen, että se voidaan mainitun säännöksen soveltamiseksi rinnastaa edellisessä kohdassa kuvatun kaltaiseen ratkaisuun.

69 Tältä osin on muistutettava, että puitepäätöksen tavoitteena on ottamalla käyttöön uusi yksinkertaistettu ja tehokkaampi järjestelmä rikoslain rikkomisesta tuomittujen tai epäiltyjen henkilöiden luovuttamiseksi helpottaa ja nopeuttaa oikeudellista yhteistyötä, jotta voitaisiin myötävaikuttaa sellaisen unionille asetetun tavoitteen toteutumiseen, jonka mukaan siitä tulee vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuva alue, sen vankan luottamuksen perusteella, jonka on vallittava jäsenvaltioiden välillä, vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 26.2.2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, 36 ja 37 kohta ja tuomio 5.4.2016, Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 75 ja 76 kohta).

70 Tätä varten mainitun puitepäätöksen 1 artiklan 2 kohtaan sisältyy sääntö, jonka mukaan jäsenvaltiot panevat eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöön vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen perusteella ja tämän puitepäätöksen säännösten mukaisesti. Täytäntöönpanosta vastaavat oikeusviranomaiset voivat, poikkeustapauksia lukuun ottamatta, kieltäytyä tällaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta vain puitepäätöksessä 2002/584 tyhjentävästi luetelluissa täytäntöönpanosta kieltäytymisen tapauksissa, ja eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanolle voidaan asettaa vain puitepäätöksessä tyhjentävästi lueteltuja ehtoja. Eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpano on näin ollen pääsääntö, ja täytäntöönpanosta kieltäytymisen on katsottava olevan poikkeus, jota on tulkittava suppeasti (tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

71 Siltä osin kuin erityisemmin on kyse puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklasta, joka lisättiin siihen puitepäätöksellä 2009/299, kyseisellä säännöksellä rajoitetaan mahdollisuus kieltäytyä eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta luettelemalla täsmällisesti ja yhtenäisesti ne edellytykset, joilla sellaisen oikeudenkäynnin päätteeksi annetun ratkaisun, jossa kyseinen henkilö ei ole ollut henkilökohtaisesti läsnä, tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta ei voida kieltäytyä (tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

72 Tämän säännöksen nojalla täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen on velvollinen panemaan eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöön siitä huolimatta, että asianomainen henkilö ei ole ollut läsnä ratkaisuun johtaneessa oikeudenkäynnissä, jos jokin tämän puitepäätöksen 4 a artiklan 1 kohdan a, b, c tai d alakohdassa asetetuista edellytyksistä täyttyy (tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 55 kohta).

73 Mainitun säännöksen tavoitteena on parantaa oikeudellista yhteistyötä rikosasioissa yhdenmukaistamalla vastaajan poissa ollessa annettujen tuomioiden täytäntöönpanemiseksi annettujen eurooppalaisten pidätysmääräysten täytäntöönpanoedellytyksiä, mikä helpottaa tuomioistuinratkaisujen vastavuoroista tunnustamista jäsenvaltioiden välillä. Samalla tällä säännöksellä parannetaan rikosoikeudellisen menettelyn kohteena olevien henkilöiden prosessuaalisia oikeuksia takaamalla heille suojan korkea taso siten, että kunnioitetaan täysin heidän puolustautumisoikeuksiaan, jotka perustuvat oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevaan oikeuteen, joka vahvistetaan muun muassa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa (ks. vastaavasti tuomio 26.2.2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, 51 kohta ja tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 58–60 kohta).

74 Tätä varten unionin tuomioistuin valvoo, että puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohtaa tulkitaan ja sovelletaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen sitä koskevassa oikeuskäytännössä asetettujen vaatimusten mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 78–80 kohta ja tuomio 10.8.2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 87–89 kohta).

75 Vaikka on niin, että lopullinen tuomioistuimen ratkaisu, jolla asianomainen henkilö tuomitaan, ja myös ratkaisu, jossa vahvistetaan suoritettava vapausrangaistus, kuuluvat kaikilta osin Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan soveltamisalaan, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy ilmi, että kyseistä määräystä ei sen sijaan sovelleta kysymyksiin, jotka koskevat tällaisen vapausrangaistuksen täytäntöönpanon yksityiskohtia tai soveltamista (ks. vastaavasti Euroopan

ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 3.4.2012, Boulois v. Luxemburg, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, 87 kohta; Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 25.11.2014, Vasilescu v. Belgia, CE:ECHR:2014:1125JUD006468212, 121 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 2.6.2015, Pacula v. Belgia, CE:ECHR:2015:0602DEC006849512, 47 kohta).

76 Toisin on vain tapauksissa, joissa sellaisen ratkaisun jälkeen, jossa on lausuttu asianomaisen henkilön syyllisyydestä ja tuomittu hänet vapausrangaistukseen, uudella tuomioistuimen ratkaisulla muutetaan joko aiemmin määrätyn rangaistuksen luonnetta tai määrää; näin on silloin, kun vankeusrangaistus korvataan karkotustoimenpiteellä (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 15.12.2009, Gurguchiani v. Espanja, CE:ECHR:2009:1215JUD001601206, 40, 47 ja 48 kohta) tai kun aiemmin määrätyn vapaudenmenetyksen kestoa pidennetään (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 9.10.2003, Ezeh ja Connors v. Yhdistynyt kuningaskunta, CE:ECHR:2003:1009JUD003966598).

77 Edellä esitettyjen seikkojen valossa on siis katsottava, että puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohtaa sovellettaessa siinä ilmaistu päätöksen käsite ei kata ratkaisua, joka koskee aiemmin määrätyn vapausrangaistuksen täytäntöönpanoa tai soveltamista, paitsi jos ratkaisun tarkoituksena tai vaikutuksena on joko mainitun rangaistuksen luonteen tai määrän muuttaminen ja jos sen tehneellä viranomaisella on tältä osin harkintavaltaa (ks. vastaavasti tuomio 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 78–80 kohta ja tuomio 10.8.2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 85, 90 ja 96 kohta).

78 Siltä osin kuin erityisesti on kyse pääasiassa kyseessä olevan kaltaisten, aiemmin määrättyjen vapausrangaistusten osalta tehdyn ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskevista päätöksistä, unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta käy ilmi, että tässä tapauksessa viimeksi mainitut päätökset eivät ole vaikuttaneet niiden vapausrangaistusten luonteeseen eivätkä pituuteen, jotka määrättiin tuomioissa, joilla asianomainen tuomittiin lopullisesti ja jotka ovat sen eurooppalaisen pidätysmääräyksen perusteena, jonka täytäntöönpanoa Alankomaissa Saksan viranomaiset tässä tapauksessa pyytävät.

79 Kyseisiin kumoamispäätöksiin johtaneiden menettelyjen kohteena ei näet ollut asioiden aineellinen uudelleentarkastelu, vaan ne koskivat vain seurauksia, joita alun perin määrättyjen rangaistusten, joiden täytäntöönpanoa sittemmin osittain lykättiin tietyin edellytyksin, soveltamisen näkökulmasta oli syytä liittää siihen, että tuomittu henkilö ei ollut noudattanut mainittuja ehtoja koeaikana.

80 Tässä yhteydessä toimivaltaisen tuomioistuimen oli asian kannalta merkityksellisen kansallisen säännöstön nojalla vain ratkaistava, oliko tällainen seikka perusteena sille, että tuomitun oli tosiasiallisesti suoritettava osittain tai jopa kokonaisuudessaan alun perin vahvistetut vapausrangaistukset, joiden täytäntöönpanoa oli sittemmin osittain lykätty. Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 71 kohdassa, on niin, että vaikka tällä tuomioistuimella on tältä osin harkintavaltaa, harkintavalta ei koske asianomaiselle määrättyjen rangaistusten tasoa tai luonnetta vaan ainoastaan sitä, onko ehdonalaiset vapauttamiset kumottava vai voidaanko ne pysyttää, tarvittaessa lisäehdoin.

81 Pääasiassa kyseessä olevan kaltaisten ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskevien päätösten ainoa vaikutus siis on, että asianomaisen henkilön on korkeintaan suoritettava hänelle alun perin määrätyn rangaistuksen jäljellä oleva osa. Kun ehdonalainen vapauttaminen kumotaan kokonaisuudessaan, kuten pääasiassa, tuomitseminen tuottaa uudelleen kaikki vaikutuksensa ja vielä suoritettavana olevan rangaistuksen määrittäminen perustuu puhtaasti laskutoimitukseen siten, että jo suoritetut vankeuspäivät yksinkertaisesti vähennetään lopullisessa langettavassa tuomiossa määrätystä kokonaisrangaistuksesta.

82 Näissä olosuhteissa ja kun otetaan huomioon edellä 77 kohdassa lausuttu, pääasiassa kyseessä olevan kaltaiset ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskevat päätökset eivät kuulu puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdan alaan, koska nämä päätökset eivät muuta rangaistusten, jotka määrättiin lopulliseksi tulleissa langettavissa tuomioissa, luonnetta eivätkä tasoa.

83 Vaikka ei voida kiistää sitä, että ehdonalaisen vapauttamisen kumoava toimenpide voi vaikuttaa asianomaisen henkilön tilanteeseen, on kuitenkin niin, että viimeksi mainittu ei voi olla tietämätön tällaisen ehdonalaisen vapauttamisen edellytyksenä olevien ehtojen rikkomisen mahdollisista seurauksista.

84 Lisäksi tässä tapauksessa nimenomaan se, että asianomainen on poistunut Saksan alueelta ehdonalaiselle vapauttamiselle asetetun nimenomaisen ehdon vastaisesti, on johtanut siihen, että toimivaltaiset Saksan viranomaiset eivät voi antaa hänelle henkilökohtaisesti tietoja aiempien ehdonalaisten vapauttamisten mahdollista kumoamista koskevista menettelyistä eivätkä siis pääasiassa kyseessä olevien kumoamispäätösten tekemisestä hänen poissa ollessaan.

85 Silloin, kun – kuten pääasiassa – tuomitun henkilön osalta on tehty ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskeva päätös sellaisessa menettelyssä, jossa hän ei ole ollut henkilökohtaisesti läsnä, kyseinen henkilö ei ole menettänyt kaikkia oikeuksiaan, koska kuten pääasiassa asian kannalta merkityksellisestä lainsäädännöstä käy ilmi, hänen käytettävissään on muun muassa mahdollisuus tulla tuomioistuimessa kuulluksi jälkikäteen, ja tuomioistuimen on ratkaistava, onko ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskevaa päätöstä muutettava tämän kuulemisen perusteella.

86 Joka tapauksessa puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdan yhteydessä merkityksellinen arviointiperuste, jota voidaan soveltaa yhdenmukaisesti, on se, joka perustuu säännöksessä tarkoitetun päätöksen luonteeseen, kuten edellä 75–77 kohdasta ilmenee.

87 Lisäksi ja kuten edellä 70 kohdassa on jo todettu, puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdassa tarkoitetun päätöksen käsitteen tulkitseminen laajemmin kuin edellä 77 kohdassa voisi vaarantaa eurooppalaisen pidätysmääräyksen järjestelmän tehokkuuden.

88 On vielä lisättävä, että unionin tuomioistuimen mainitussa 77 kohdassa tekemä tulkinta merkitsee vain, että päätös, joka koskee vain sellaisen vapausrangaistuksen täytäntöönpanoa tai soveltamista, joka on määrätty rikosoikeudenkäynnissä, ja joka ei vaikuta syyllisyyden toteamiseen eikä tämän rangaistuksen luonteeseen tai tasoon, ei kuulu puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, joten se, että asianomainen ei ole ollut läsnä tähän päätökseen johtaneessa menettelyssä, ei ole pätevä peruste eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta kieltäytymiselle.

89 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 76 ja 77 kohdassa ja kuten lisäksi nimenomaisesti käy ilmi puitepäätöksen 2009/299 1 artiklan 2 kohdasta, tämä tulkinta ei sitä vastoin suinkaan merkitse, että jäsenvaltiot vapautuisivat velvollisuudesta kunnioittaa perusoikeuksia ja perustavanlaatuisia oikeusperiaatteita, jotka on vahvistettu SEU 6 artiklassa, mukaan lukien rikosoikeudellisen menettelyn kohteena olevien henkilöiden puolustautumisoikeudet, tai velvollisuudesta saada oikeusviranomaisiaan kunnioittamaan niitä.

90 Tämä velvollisuus vahvistaa nimenomaan sitä vankkaa luottamusta, jonka on vallittava jäsenvaltioiden välillä, ja siten vastavuoroisen tunnustamisen periaatetta, jolle eurooppalaisen pidätysmääräyksen järjestelmä pohjautuu. Kyseinen periaate näet perustuu jäsenvaltioiden keskinäiseen luottamukseen siihen, että niiden kansalliset oikeusjärjestykset kykenevät takaamaan niiden perusoikeuksien yhdenveroisen ja tehokkaan suojan, jotka on tunnustettu unionin tasolla (ks. vastaavasti tuomio 30.5.2013, F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 49 ja 50 kohta ja tuomio 5.4.2016, Aranyosi ja Căldăraru, C-404/15 ja C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 77 ja 78 kohta).

91 Tässä yhteydessä ja tehokasta oikeudellista yhteistyötä rikosasioissa silmällä pitäen pidätysmääräyksen antaneiden oikeusviranomaisten ja täytäntöönpanosta vastaavien oikeusviranomaisten on käytettävä täysimääräisesti muun muassa puitepäätöksen 2002/584 8 artiklan 1 kohdassa ja 15 artiklassa tarkoitettuja välineitä siten, että edistetään tämän yhteistyön perustana olevaa keskinäistä luottamusta.

92 Kaiken edellä esitetyn perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että tilanteessa, jossa asianomainen oli henkilökohtaisesti läsnä rikosoikeudenkäynnissä, joka johti tuomioistuimen ratkaisuun, jolla lopullisesti todettiin hänen syyllistyneen rikokseen ja tämän johdosta määrättiin vapausrangaistus, jonka osalta myöhemmin tehtiin ehdonalaista vapauttamista koskeva päätös, puitepäätöksen 2002/584 4 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua käsitettä ”päätökseen johtanut oikeudenkäynti” on tulkittava siten, että se ei kata myöhempää menettelyä, jossa tämä ehdonalainen vapauttaminen kumotaan sillä perusteella, että mainittuja ehtoja on rikottu koeaikana, siltä osin kuin tämän menettelyn päätteeksi tehdyllä kumoamispäätöksellä ei muuteta alun perin määrätyn rangaistuksen luonnetta eikä tasoa.

Oikeudenkäyntikulut

93 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tilanteessa, jossa asianomainen oli henkilökohtaisesti läsnä rikosoikeudenkäynnissä, joka johti tuomioistuimen ratkaisuun, jolla lainvoimaisesti todettiin hänen syyllistyneen rikokseen ja tämän johdosta määrättiin vapausrangaistus, jonka osalta myöhemmin tehtiin ehdonalaista vapauttamista koskeva päätös, eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS, sellaisena kuin se on muutettuna 26.2.2009 annetulla neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS, 4 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua käsitettä ”päätökseen johtanut oikeudenkäynti” on tulkittava siten, että se ei kata myöhempää menettelyä, jossa tämä ehdonalainen vapauttaminen kumotaan sillä perusteella, että mainittuja ehtoja on rikottu koeaikana, siltä osin kuin tämän menettelyn päätteeksi tehdyllä kumoamispäätöksellä ei muuteta alun perin määrätyn rangaistuksen luonnetta eikä tasoa.

Allekirjoitukset